

— Е, дѣтца.... Идете да довършувате. Тамъ полкътъ е отбѣснатъ отъ редута.... Вижъ, вий не сте таквизъ.... А? Вий при мене всички сте избрани.... Ехъ, какви сте хубавци.... Ти отъ гдѣ си, юначе?.... Сирѣ той коньтъ си прѣдъ единъ чипоносъ господинъ.

— Отъ Визенската губерния, ваше-ство.

— Само отъ тебе ще са разбѣгатъ Турцитѣ....

— Точно така, ваше-ство, ще са разбѣгатъ.

— Глѣдай въ мене.... Въ другий день да та не видя безъ Георгия.... Чувашь ли?.... Вий само глѣдайте да не гърмите безъ разборъ. Иди право въ редутатъ, безъ да харчешъ барутѣтъ.... Въ стрѣлбата умъ нѣма; да стрѣляшь хубаво, когато ти задъ обкопитъ стоишь и са отбрана-вашъ.... Чувате?

— Чуваме, ваше-ство.

— Туй-то. Въ кого ти ще да стрѣляшь, когато тѣ еж задъ брустера? На тѣхъ отъ твоитѣ коршуми не имъ е болно. До тѣхъ трѣбва съ штиковетъ да са вжжните. Чува-те ли?.... А ти, кавалерино, не си ли отъ севастополцитѣ? обърнъ са той къмъ Партенева. — Защо имашъ Георгия?....

— За Малаховцитѣ, ваше-ство....

— Ниско ти са кланямъ! — И генералътъ сиѣ шапка-та си. — Покажи на младитѣ, какъ са бие и умира рускиятъ солдатинъ. Капитанино елѣдъ бойтъ прѣдставете ми старецътъ. Азъ на тебе именно Георгия ще дамъ, ако останешъ живъ.

— Радъ съмъ да са старая, ваше-ство....

— Какви юнаци!..... Отишелъ бихъ азъ съ васъ, а нужно е новациѣ да поддържаеме.... Вий вече при мене сте обстрѣлени, бойовни.... Прощавайте дѣтца ще са видимъ въ редутѣтъ. Ще ли ма дочакаете вий тамъ?

— Ще дочакаме, ваше-ство.

— Да туй-то гледайте: дадохте слово, трѣбва да го държите.... Прощавайте, капитанино.

Дойде генералътъ до изритото мѣсто отъ поройтъ, съ-глѣжда, лѣжи тамъ единъ офицеринъ. Наурави още нѣколко крачки, офицеринътъ смутено са вдигнъ и откозирова.... Генералътъ едвамъ забѣлѣженно са позасмѣ.

— Какво, поручико, да си отпочините полѣгнахте?

— Саногитѣ.... Краката.... Забърка са поручикътъ, цѣлъ зачервененъ, като чувствувахе сега само срамъ, единъ срамъ и нито искра отъ треперанне.

— Отъ тази рога ли сте?